

JENNIFER EGAN

ÎNCHISOAREA DE PIATRĂ

Traducere și note de EUGENIA ȘTEFAN
Stilizare de VALENTIN DUMITRU

TRITONIC
THRILLER

Jennifer Egan este autoarea romanului *Look at Me (Privește-mă!)*, care a fost finalist la ediția din 2001 a National Book Award (Premiul Național pentru Carte), a romanului *The Invisible Circus (Cercul invizibil)* și a colecției de proză scurtă *Emerald City (Orașul de smarald)*. Articolele ei apar periodic în *The New York Times Magazine*. Locuiește în Brooklyn alături de familie.

*Pentru cei doi micuți,
Manu și Raoul*

PARTEA I

1

Castelul stătea să cadă, însă la orele două ale dimineții, sub lumina palidă a Lunii, acesta îi apăru lui Danny ca o structură al naibii de bine consolidată: două turnuri rotunde, articulate printr-o boltă, dincolo de care străjuia o poartă de fier ce părea că fusese ferecată de trei sute de ani sau poate dintotdeauna.

Nu mai fusese niciodată la un castel și nici în acea parte de lume, dar totul îi părea familiar. Își amintea de acel loc, poate dintr-un vis de demult sau poate citise despre el în vreo carte. Cele două turnuri aveau în vîrf acele creneluri pe care le vezi adesea la castelele desenate de copii. Aerul era rece și dens ca în plină toamnă, deși nu era decît mijlocul lui august, iar newyorkezii nu renunțaseră încă la hainele de vară. Pomii își pierdeau frunzele — Danny le simțea aterizîndu-i în păr și le auzea trosnindu-i sub cizme în timp ce mergea. Căuta o sonerie, un ciocănel, o lumină: o cale de a pătrunde în acel loc, sau măcar o cale de a găsi calea de a pătrunde. Își pierdea optimismul.

Într-un tîrziu, după ce așteptase în zadar două ore într-un orașel sumbru din vale un autobuz care să-l ducă la castel, Danny își înălțase privirea către vîrfurile dealului, unde silueta castelului se profila neagră pe cer, hotărînd să pornească într-acolo pe jos. Trăsese după el antena parabolică și geanta ale cărei roțițe delicate se opintiseră la tot pasul de te miri ce bolovan, rădăcină sau vizuină de iepure, ceea ce îi făcuse și mai grea urcarea oricum destul de anevoioasă din cauza șchiopătăturii. Întreaga călătorie fusese marcată de tot felul de peripeții, debutînd cu cea de pe aeroportul Kennedy, cînd avionul lui fusese tractat pe un cîmp din apropiere în urma unei amenințări cu bombă. Autospecialele echipate cu girofar și furtunuri pentru apă care roiau în jurul avionului păreau, la prima vedere, că se aflau acolo pentru a oferi protecție și siguranță pasagerilor, dar imediat miroseai că rolul lor era, de fapt, să se asigure că, în eventualitatea unei explozii, numai fraierii care erau *deja* la bord aveau să se pîrlească.

După acest eveniment, Danny pierduse nu numai legătura cu Praga, dar și trenul către locul de nicăieri unde se afla acum, un oraș

ale cărui voci sunau nemțește, deși nu era un oraș nemțesc. Danny nu avea nici măcar posibilitatea să-l localizeze pe Internet, fiindcă oricum nu era sigur asupra numelui. Se gândise că poate vărul său, Howie, care deținea acel castel și care-i plătise drumul pentru a-l ajuta la renovarea lui, l-ar putea lămuri cumva, așa că îl apelase:

Danny: Încă nu îmi e clar un lucru. Unde se află hotelul ăsta al tău — în Austria, Germania sau Republica Cehă?

Howie: Drept să-ți spun, nici eu nu sînt prea sigur. Granițele acestor țări se tot schimbă.

Danny (gîndindu-se): *Chiar se schimbă?*

Howie: Ia seama totuși că nu e încă un hotel. Acum nu e decît un vechi...

Convorbirea se întrerupsese brusc. Danny încercase în zadar să reia legătura.

Primise biletele pentru avion, tren și autobuz chiar săptămîna următoare, într-un plic cu timbrul aproape șters. Rămas fără slujbă și nevoit să părăsească de urgență New York-ul din cauza unor neînțelegeri ivite la restaurantul unde lucrase, Danny se văzuse silit să accepte orice ofertă de a pleca cît mai departe, chiar și pe Lună dacă era nevoie, și mai ales dacă era plătit.

Întîrziase cinsprezece ore.

Își lăsă bagajul și antena parabolică lîngă poartă și merse mai întîi să cerceteze turnul din partea stîngă (Danny o lua mareu la stînga atunci cînd avea de ales, pentru că majoritatea oamenilor o lua la dreapta). Din turn pleca un zid a cărui linie curbă se pierdea în desișul pădurii din apropiere. Danny merse pe lîngă el pînă cînd pădurea îl înghiți. Nu mai vedea pe unde calcă. Peste tot în jurul său auzea zgomote precipitate ca niște bătăi de aripi. Înainta lipit de zid de frică să nu se rătăcească, strecurîndu-se printre trunchiurile copacilor tot mai deși, căutînd o cale de acces. După o vreme, norocul îi surîse: copacii străpunseseră zidul, oferindu-i posibilitatea de a-l escalada pentru a pătrunde în castel.

Treaba asta nu era ușoară. Zidul înalt de aproape șase metri, construit din piatră rugoasă, era dificil de escaladat. Mai mult, Danny avea un genunchi rănît, iar cizmele sale de oraș — *cizmele lui norocoase*, cum le numise de cînd le cumpărase cu mult timp în urmă — înalte și cu vîrful ascuțit, nu erau deloc potrivite pentru cățărăt; ar fi trebuit să le schimbe cu alte încălțări, pentru că alunecau pînă și pe asfaltul din oraș. Așa că imaginea lui cățărîndu-se pe zidul de piatră, cu unghiile înfipite adînc în crăpăturile acestuia, nu era tocmai una în

care să fi dorit să fie surprins de cineva. Dar în cele din urmă, cu chiu, cu vai, asudînd, gîfîind și tîrîndu-și piciorul rănit, reuși să ajungă deasupra zidului, pe un fel de platformă. Își scutură pantalonii și rămase acolo în picioare.

Privești era una dintre acelea care, pentru o secundă, îți dau senzația că ești însuși Dumnezeu. Zidurile castelului, care păreau, în lumina Lunii, poleite cu argint, se întindeau pe tot dealul, închizînd un domeniu de formă ovală de mărimea unui teren de fotbal. La fiecare patruzeci de metri străjuia cîte un turn rotund. Sub picioarele sale, în interiorul zidurilor, Danny nu vedea decît negrul absolut al adîncului unui lac sau al Cosmosului. Simțea bolta cerului, cu norii ei de opal, chiar deasupra creștetului. De aici, castelul i se înfățișa în ansamblu, la fel ca atunci cînd îl zărise din vale — numai o aglomerație de clădiri înalte. Cel mai înalt turn, de formă rectangulară, în vîrfurile căruia licărea o lumină roșie printr-un ochi de geam, se remarcă prin solitudinea sa.

Privind în jos de la acea înălțime, Danny vedea lucrurile dintr-o altă perspectivă. Cînd ajunseseră pentru prima dată în New York, el și prietenii lui se străduiseră să dea un nume relației lor cu Universul. Dar cuvintele limbii engleze nu aveau un conținut semantic prea bogat: *perspectivă*, *viziune*, *cunoaștere*, *înțelepciune* — acele cuvinte erau toate fie prea generale, fie prea neînsemnate. Așa că Danny și prietenii lui au inventat un nume nou: *alto*. *Alto* avea două semnificații: vedeai, dar erai și *văzut*, cunoșteai, dar erai și *cunoscut*. Acolo, pe zidul castelului, Danny se simțea *alto*. Acel cuvînt încă îl însoțea, deși prietenii lui de atunci îl părăsiseră cu mult timp în urmă. Se maturizaseră, probabil.

În acel moment, Danny ar fi dorit să-și fi luat cu el, acolo sus, antena de satelit. Avea o dorință ardentă de a da unele telefoane — necesitatea de a vorbi cu cineva în acele clipe era vitală și iminentă asemenea unei nevoi primare, încît trebuia satisfăcută imediat. Era ca atunci cînd te bufnește rîsul, îți vine să strănuci sau îți e foarte foame și nu te poți abține. Copleșit de dorința de a împărtăși cuiva ceea ce simțea, coborî de pe zid și traversă înapoi aceeași vegetație abundentă, adunînd tot noroiul și mușchiul copacilor sub unghii. Dar pînă să ajungă la poarta de fier, *alto*-ul lui dispăruse. Acum nu mai simțea decît oboseală. Lăsă antena de satelit cum era și își căută un loc să se odihnească. Își încropi un pat din frunze sub un pom. Nu era pentru prima dată cînd dormea sub cerul liber. I se mai întîmplase asta și în New York de cîteva ori, cînd lucrurile nu merseseră prea

bine, însă de data asta era altceva. Își scoase haina de catifea, o întoarse pe dos și o rulă sub cap pe post de pernă. Se întinse peste stratul de frunze cu fața în sus, încrucișându-și mâinile pe piept. În tot acest timp, frunzele continuau să cadă. Danny le urmărea răsucindu-se, fluturând pe fundalul crengilor pe jumătate goale și al norilor purpurii. Ochii începură să i se închidă. Încerca să se gândească la câteva replici cu care să deschidă discuția cu Howie:

Cum ar fi: *Hei, omule, da' să știi că preșului tău de la intrare i-ar prinde bine un bătător.*

Sau: *Pe mine mă plătești să vin aici, dar bănuiesc că nu vrei să îi plătești și pe turiști.*

Sau poate: *Crede-mă, iluminatul exterior va uimi pe oricine.*

Numai așa, în cazul în care nu vor găsi ce să-și spună... Danny avea emoții la gândul întâlnirii cu vărul său după atâta timp. Nu și-l putea imagina adult pe Howie pe care îl știa el din copilărie. În plus, pe atunci avea o înfățișare efeminată, era înfășurat în acel strat de grăsime specific adolescenților, pe care o întâlnești și la unii băieți cu umerii mici și soldurile late revărsate peste betelia blugilor. Howie avea pielea albă ca untul, mereu asudată și fața plină de tulle. Pe la șapte, opt ani, el și Danny inventaseră un joc pe care îl jucau de fiecare dată când se întâlneau cu ocazia vreunei sărbători sau a unui picnic în familie. Jocul se numea *Terminus Zeus*, și era vorba despre un erou — Zeus — și despre monștri și misiuni, evadări și decolări, băieți răi și mingi de foc și urmăriri de mare viteză. Se puteau juca oriunde, în garaj sau într-o canoe veche, ori sub masa din sufragerie, valorificând tot ce găseau: paie, pene, farfurii de unică folosință, inventoriile de la dulciuri, fire de lână, timbre, lumânări, agrafe de hârtie, orice. Howie era cel care deborda de imaginație. Doar își închidea ochii și apoi îi relata lui Danny o întreagă poveste, de parcă aceasta se proiecta pe interiorul pleoapelor sale: În regulă, deci Zeus trage în inamici cu gloanțe fosforescente, făcându-le pielea strălucitoare, așa că acum poate să-i vadă mai bine printre copaci, și apoi, *pac!* îi prinde cu un lasou din sîrmă electrică!

Alteori îl provoca pe Danny să inventeze — Așa, acum e rîndul tău: spune-mi cum arată temnița de tortură de sub apă? — iar Danny începea să inventeze lucruri: pietre, alge, coșuri pline de globi oculari... Se lăsa captivat de joc într-atît încît uita cine este cu adevărat, și cînd ai lui strigau *E timpul să mergem acasă*, îi provocau un

adevărat șoc emoțional, făcându-l să se arunce la picioarele lor și să implore pentru încă puțin timp: „*Te rog!*, încă o jumătate de oră, *te rog!*, douăzeci de minute, zece, cinci, *te rog!*, doar un minut, *terogterogterog!*“, disperat să nu fie rupt de lumea pe care el și Howie o inventaseră împreună.

Ceilalți veri îl considerau pe Howie un ciudat, un ratat și, pe deasupra, adoptat, preferînd să păstreze distanța: mai ales Rafe, care nu era cel mai mare dintre veri, dar era cel de care ascultau cu toții. „Ești atît de drăguț că te joci cu Howie“, obișnuia maică-sa să spună. „Din cîte înțeleg, Howie nu are mulți prieteni“. Numai că Danny nu făcea nici un efort să fie drăguț. Părerea celorlalți veri conta mult pentru ei, dar nimic nu se compara cu magia jocului Terminus Zeus.

Erau adolescenți cînd Howie, după cum afirmau toți, se schimbase ca peste noapte. Trecuse printr-o experiență traumatizantă, știrbindu-i drăgălășenia și transformîndu-l într-un individ morocănos și neliniștit. Întotdeauna îl vedeai bițuindu-și un picior și fredonînd melodiile celor de la King Crimson. Avea un carnetel pe care îl lua mereu cu el, chiar și la masa de Ziua Recunoștinței, și îl ținea în poală, acoperit cu un șervețel, pentru a-l feri de eventualele picături de sos care ar fi căzut. Howie obișnuia să facă însemnări cu creionul său tocit și moale, analizînd-și membrii familiei, parcă încercînd să decidă cînd și cum vor muri fiecare. Nimeni nu-i dădea atenție. Iar după acea experiență traumatizantă îl ignoră și Danny.

Desigur, toți vorbeau cu poftă despre Howie cînd acesta nu era de față, o da, și încă cum! Problemele lui făceau deliciul familiei. Iar în spatele aparentelor îngrijorări și păreri de rău, le puteai simți ipocrizia erupînd cu putere, pentru că, nu-i așa?, oricîruia îi place să aibă în familie un ratat perfect, pe lîngă care restul să pară adevărate modele sociale. Dacă Danny asculta atent, putea auzi și acum acel murmur din trecut scurgîndu-se neînterupt, ca de la o stație radio de undeva din depărtare: „*Ai auzit dragă de Howie are probleme cu drogurile dar ai auzit că a fost arestat era un copil atît de respingător îmi pare rău să spun asta dar oare May nu-l poate supune unei diete e doar un adolescent nu e mai mult de atît doar și noi avem adolescenți Norm este de vină că a insistat cu adopția nu știi nicodată ce ți se dă totul se reduce la gene asta se învață unii oameni sînt doar răi sau nu sînt deloc dar știi chiar dacă nu sînt foarte răi pot deveni suficient de răi încît să-i poți numi problemă.*“

Danny avea o senzație stranie ori de cîte ori, întorcîndu-se de la școală, intra în casă și o surprindea pe maică-sa vorbind asemenea

lucruri la telefon cu una dintre mătuși. Cu noroi pe crampoane, după câștigarea unui meci, Danny își invita prietena de atunci în dormitor — pe Shannon Shark, cea mai voluptuoasă fată din an sau poate din întreaga școală — unde ea îi oferea o partidă de sex oral, căci era știut faptul că obișnuia să-l răsplătească astfel după fiecare meci câștigat, și, Slavă Cerului, Danny câștiga des. „*Bună mamă!*“ Acel pătrat de un albastru vinețiu, aproape cangrenat de pe geamul de la bucătărie. La naiba, amintirea caserolei de ton a maică-sii îi repugna lui Danny. Îi plăcea să audă toate acele bazaconii despre Howie deoarece îi amintea cine era el, Danny King, *băiatulcelbun*, cum îl numeau toți și cum îl apelaseră dintotdeauna, dar lui îi plăcea să o tot audă. Nu se mai putea sătura.

Aici se termină amintirea cu numărul unu. Purtat de valul amintirilor, întins acolo sub copac, trupul i se încordase într-atît încît simți nevoia să se ridice și să se întindă. Se ridică, scuturîndu-și rămurelele agățate de pantaloni și enervîndu-se pentru că nu îi plăcea să-și amintească anumite lucruri. *Mersul de-a-ndărătu'* — așa vedea Danny amintirea trecutului, o pierdere inutilă de resurse valoroase oriunde, oricînd, dar mai ales în locul în care de mai bine de douăzeci și patru de ore încerca să se refugieze de problemele sale, era de-a dreptul ridicol.

Își scutură și haina, îmbrăcînd-o din nou. Porni iar în cercetarea împrejurimilor. De data acesta alese partea dreaptă. La început, în jurul său nu era decît pădurea, apoi copacii se răreau puțin cîte puțin, iar panta de sub picioarele sale devenea din ce în ce mai abruptă, obligîndu-l să-și flexeze genunchii pentru a-și menține echilibrul, fapt care îi pricinui junghiuri și descărcări dureroase prelungite pînă în vintre. La un moment dat, dealul se termină brusc, de parcă cineva îl tăiasse cu cuțitul. Zăbovi acolo, pe buza colinei din care se înălța zidul castelului, formînd cu aceasta o linie perfect verticală îndreptată către cer. Aruncă o privire spre poalele dealului. Undeva în depărtare, jos de tot, întrezări luminile unui oraș licărind prin frunzișul copacilor din acea vale. Era posibil să fi fost chiar locul în care așteptase autobuzul.

Alto: se afla în mijlocul tărîmului de nicăieri. Încerca o senzație intensă, iar el adora astfel de senzații. Îl distrăgeau de la rutina cotidiană.

Dacă aș fi în locul tău, înainte de a le cere altora să intre în această catacombă, m-aș asigura cu niște bani într-un cont.

Danny își înalță privirea către cer. Norii înghesuiseră stelele. Zidul părea mai înalt în această parte a castelului, curbindu-se sinuos spre interior la bază, și mai apoi spre exterior în partea superioară. Puțin peste creștetul lui, pe o linie orizontală și din loc în loc la o distanță egală una de alta, se găsea câte o deschizătură îngustă. Făcu un pas înapoi pentru a studia una dintre acestea — decupaje dispuse vertical și orizontal se întâlneau sub formă de cruce — și în sutele de ani de când acele deschizături prinseseră contur, ploaia sau zăpada sau orice altă intemperie a naturii o erodaseră pe una mai mult, lărgindu-o. Și că veni vorba de ploaie, o lacrimă de apă sclipi în întuneric. Burnița. Danny trebuia să-și găsească imediat un adăpost, fiindcă, odată ce se uda, părul său căpăta un aspect ciudat, și nu l-ar fi putut aranja decât cu feonul și cu o spumă modelatoare, pe care le lăsase în Samsonite-ul de lângă poartă, și nu voia ca Howie să-l vadă așa. Se agăță cu degetele sale osoase și își puse picioarele mari pe zidul de piatră, folosindu-se de unele crăpături ale acestuia pentru a intra în spărtura mai largă. Își vîrî mai întîi capul înăuntru, pentru a vedea dacă îi poate intra și restul corpului. Cu puțin efort, își strecură și umerii, cea mai lată parte a corpului său, răsucindu-se ca o cheie în broască. Un om de talie mijlocie ar fi trebuit să recurgă la o pastilă magică de micșorare pentru a putea pătrunde acolo, dar Danny avea un trup deosebit — înalt, dar flexibil, adaptabil — îl puteai rula ca pe un baston de cauciuc și întinde la loc, exact cum și făcu.

Se deșiră cît era de mare pe dalele de piatră umede ale unei încăperi întunecoase, unde îl izbi un miros greu, de grotă, pe care îl detesta. De vreo două ori se lovi de grinzile joase ale tavanului, care îl forță să meargă aplecat și cu picioarele îndoite, întetîindu-i durerile din genunchi. Se opri și își îndreptă ușor corpul. Simți cum îl pătrunde un fior de teamă ascultînd sunetele unor mici creaturi care scobeau în pereți. Își aminti că avea pe lanțul brelocului o mică lanternă uitată acolo de pe vremea cînd mergea prin cluburi. Cu ajutorul ei își puteai da seama, în întunericul barurilor, dacă cei din jurul tău o dăduseră pe ecstasy, heroină sau ceva tranchilizante. Danny deschise micul dispozitiv pentru luminat și străpunse, cu fasciculul ei mic, bezna dintre pereții de piatră de-a lungul cărora continuă să înainteze. Încercă să își controleze respirația, al cărei ritm se accelerase. Teama putea să-i pună viața în pericol lăsînd *viermele* să pătrundă, un alt cuvînt pe care el și prietenii lui îl inventaseră cu mulți ani în urmă, în timp ce fumau marijuana sau prizau cocaină, întrebîndu-se cum să denumească acel „lucru“ care li se întîmplă oamenilor cînd

își pierd încrederea și devin patetic de neliniștiți și stupizi. Să fi fost *paranoia? Lipsa respectului de sine? Insecuritate? Panică?* Acele cuvinte erau fără substanță, dar *viermele*, cuvântul pe care îl aleseseră în cele din urmă, avea greutate: se strecura în interiorul omului, începea să roadă totul pînă cînd întreaga ființă se năruia, fără a-i mai rămîne individului nimic altceva decît să-și pună ștreangul de gît ori să se întoarcă să locuiască din nou cu părinții, sau poate să aplice pentru o bursă la Bellevue sau să sară de pe podul Manhattan, cum se întîmplase în cazul unei tinere pe care ei o cunoscuseră.

Alte aduceri aminte care nu-i erau de nici un folos acum, ba chiar îi înrăutăteau și mai mult situația.

Danny își deschise mobilul. Nu avea semnal, dar se activă serviciul de căutare și, numai văzînd asta, își recăpătă calmul, de parcă telefonul avea puteri magice, asemenea stabilizatorului de cîmp magnetic din Terminus Zeus. Era adevărat, în acel moment nu luase legătura cu nimeni, dar în general, era atît de conectat la tot ce se întîmpla în jurul său, încît nici cele mai vechi timpuri, îngropate în adîncurile unor ziduri, nu-l puteau ține departe de lumea sa nici măcar cînd nu putea lua efectiv legătura cu nimeni. Avea 304 nume înscrise în lista de mesagerie instant și o listă de 180 de prieteni. De aceea își și luase cu el o antenă satelit. Încă o povară de cărat și un adevărat coșmar la controlul de pe aeroport, dar merita tot efortul. Cu ea putea să-și conecteze telefonul oricînd la serviciile de telefonie și, în același timp, putea să acceseze și Internetul oriunde s-ar fi aflat pe planetă. Danny avea nevoie de asta. Gîndurile sale respingeau prizonieratul propriei minți. Trebuia să se reverse, să inunde și să se împrăștie peste întreaga lume, să se facă auzite de o mie de necunoscuți. Așa era Danny, nu putea să-și sigileze mintea. Asta l-ar fi făcut să o ia razna, cu siguranță.

Își reluă drumul, țînînd într-o mînă telefonul, pipăind cu cealaltă tavanul pentru a evita o altă coliziune cu vreo grîndă. Locul acela părea a fi o temniță, însă Danny știa că astfel de încăperi din castelele vechi se aflau în turnul principal — poate așa și era, poate acea clădire înaltă, pătrată, cu lumina roșie în vîrf, pe care o văzuse de pe zidul din partea stîngă a castelului, era donjonul. Dar acel loc în care se găsea el aducea mai degrabă cu un canal colector.

Dacă mi-ai cere părerea, aș spune că planetei mamă i-ar prinde bine o îmbropsătare a respirației.

Danny își amintise de vorba lui Howie, afundîndu-se iar într-o amintire din copilărie, și peste care voi trece rapid, căci altfel cum

aș putea să relatez toate aceste perindări între prezent și trecut fără să se observe lipsa detaliilor mele cu privire la acele întâmplări. Rafe o luase înainte, luminând drumul cu o lanternă, urmat de Howie, apoi de Danny. Toți trei erau încântați peste măsură, Howie pentru că ceilalți doi îl desemnă să o șteargă primul de lângă părinți, Danny pentru că a-i fi *tovarăș de arme* lui Rafe i se părea cea mai incitantă misiune, iar Rafe, ei bine, lucrul interesant despre Rafe era că lui nu-i trebuia niciodată vreun motiv anume pentru a face ceva.

Hai să-i arătăm peștera lui Howie, spusese Rafe privind pieziș către Danny pe sub genele sale lungi. Danny se supusese, știind că nu era vorba numai de o scurtă vizită.

Howie se împiedicase în întunericul peșterii. Își strângea carnetelul de notițe sub braț. Nu se mai jucaseră Terminus Zeus de mai bine de un an. Jocul luase sfârșit fără vreun aviz prealabil. Într-o seara de Ajun, Danny îl evitase pur și simplu pe Howie, preferînd compania unui alt văr de-al său. Howie încercase să li se alăture, căutînd să îi capteze atenția lui Danny, dar nu reușise, iar după încă două tentative eșuate, renunțase.

Danny: Din cauza acelui carnetel ai să-ți pierzi echilibrul, Howie!

Howie: Se prea poate, dar am nevoie de el.

Danny: Nevoie? De ce?

Howie: Poate îmi vine vreo idee.

Rafe se întorsese, luminîndu-i fața lui Howie cu lanternă. Acesta își ferise privirea.

Rafe: Ce vrei să spui cu „poate îmi vine vreo idee“?

Howie: Pentru D&D*. Sînt stăpînul temniței.

Rafe retrăgînd lumina de pe fața lui Howie: Cu cine îl joci?

Howie: Cu prietenii mei.

Danny rămăsese uimit auzind acestea. Își amintise cumva de jocul lor, de Terminus Zeus, care părea să se fi topit în Dungeons and Dragons și, după cîte se părea, continuase în absența lui.

Rafe: Ești sigur că ai prieteni, Howie?

Howie răspunsese amuzat: Nu ești tu prietenul meu, Rafe? Rîseră cu toții. Howie făcuse o glumă.

Rafe: E chiar haios puștiul ăsta.

* Dungeons and Dragons — joc fantasy pe ture, asemănător șahului, creat de E. Gary Gygax și Dave Arneson în 1974. Fiecare creatură (piesă) are propriile trăsături și abilități, ca în șah. Fiecare lume (dungeon) în care se petrece jocul are, la rîndul ei, anumite proprietăți geografice, atmosferice etc.

Danny se întrebase dacă umorul lui Howie le era de ajuns în acea grotă, unde nimănui nu îi era permis să intre, și asta în cazul în care acolo nu avea să se întâmple nimic deosebit, cum își dorea el.

Dar iată cum era alcătuită peștera: avea trei încăperi. Prima, cea mai mare, era rotundă și slab luminată. Printr-o deschizătură joasă se putea trece în cea de-a doua, în care lumina nu mai pătrundea deloc. Dincolo de aceasta, Danny nu avea idee ce putea să se găsească.

Cu toții rămăseseră înmărmuriți când văzuseră ochiul de apă verzui și unsuros din mijlocul celei de-a treia încăperi, care arunca licăriri jucăușe pe pereții întunecați sub lumina lanternei lui Rafe. Trebuie să fi avut un diametru de vreo doi metri și să fi fost tot atât de adânc.

Howie își deschisese carnetelul și notase ceva: La naiba, băieți! La naiba!

Danny: Ți-ai adus un creion?

Howie îl arătase, ridicându-l în aer. Era unul din acelea pe care le primeai la Country Club pentru a-ți semna bonul fiscal, și spusese: Obişnuiam să scriu cu un stilou, dar îmi tot curgea pe pantaloni.

Rafe izbucnise în râs și rîsesese și Howie, dar se oprise imediat, de parcă n-ar fi trebuit să rîdă mai mult decât Rafe.

Danny: Ce ai scris?

Howie îl țintuise cu privirea: De ce vrei să știi?

Danny: Așa, din curiozitate.

Howie: Am scris „baltă verde“.

Rafe: Și tu numești asta idee?

Tăcuseră cu toții. Danny simțise cum atmosfera devenea tensionată. Era ca atunci când cineva îi pusese o întrebare și se săturase să tot aștepte răspunsul. Era inutil să mai întrebi de ce vărul lui mai mare avea atita influență asupra lui. Era ca și când te-ai fi întrebat de ce luminează Soarele sau de ce crește iarba. Sînt unii care pur și simplu au darul de a-i face pe alții să le joace în strună. Uneori fără să le-o ceară, alteori fără ca măcar să știe dacă își doresc asta, așa cum era Rafe.

Danny se apropiase de marginea apei și i se adresase lui Howie: Ceva strălucitor zace pe fundul lacului. Vezi?

Se apropiase și Howie: Nu!

Uite, acolo jos. Danny se ghemuise pe marginea bălții. La fel făcuse și Howie, clătînîndu-se ușor pe degetele grăsuțe ale picioarelor sale.

Danny își pusese mîna pe spatele vărului său, simțîndu-i căldura trupului puhav prin cămașă. Acea atingere îl încredințase pentru